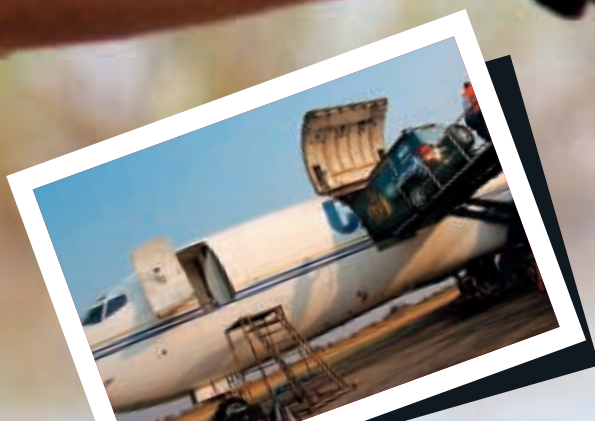

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ...

Η επαφή με τους χιμπατζήδες στο Καμερούν
ήταν η πιο τρυφερή ανάμνηση του μήνα.
Σε μια καθόλου τρυφερή πλευρά της Αφρικής...

Φιλοξενούμενοι της ελληνικής κοινότητας Λουμπούμπασι, νιώθουμε λυτρωμένοι ύστερα απ' όσα ζήσαμε τις τελευταίες ημέρες. Είμαστε πλέον στο νοτιοανατολικό άκρο της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό (πρώην Ζαΐρ) και οι δρόμοι είναι ανοικτοί για τη Νότια Αφρική. Τίποτα εδώ δεν θυμίζει τη χώρα που σπαράχτηκε από τον Α' Αφρικανικό -όπως ονομάστηκε- πόλεμο, από το '91 και μετά. Το Λουμπούμπασι είναι μια πόλη που σφύζει από ζωή. Εν μέρει χάρη στη δυναμική της ελληνικής κοινότητας, που έχει το δικό της 12τάξιο σχολείο, τα δικά της μαγαζιά, εστιατόρια, γήπεδα και εκκλησίες στην καρδιά της πόλης. Μια κοινότητα, χωρίς τη συμβολή της οποίας εμείς δεν θα φτάναμε ποτέ εδώ... Τον περασμένο μήνα καλύψαμε ένα μικρότερο γεωγραφικό τμήμα της Αφρικής, αλλά κερδίσαμε αξέχαστες εμπειρίες. Ήταν μακράν το πιο δύσκολο τμήμα της διαδρομής, όπως το περιμέναμε άλλωστε. Από τη Γαουντέ μέχρι το Λουμπούμπασι ανεβήκαμε στην ψηλότερη κορυφή της Δυτικής Αφρικής, παίξαμε με χιμπατζήδες, βρήκαμε κρυμμένους καταυλισμούς Πυγμαίων, αντιμετωπίσαμε διεφθαρμένους αστυνομικούς και τέλος μπήκαμε στα δύο Κονγκό, που ακόμη προσπαθούν να συνέλθουν από τους εμφύλιους σπαραγμούς των τελευταίων χρόνων. Και το καλύτερο; Μετά από ένα αξέχαστο πέρασμα του ποταμού Κονγκό με πλοίο, στην Κινσάσα βάλουμε σε cargo αεροπλάνο το Discovery, για να μπορέσουμε έτσι να συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς τη Νότια Αφρική...

Έρως το Καμερούν

Ήδη νοσταλγούμε τη χώρα αυτή, που κάθε μέρα όλο και κάτι συναρπαστικό μάς αποκαλύπτει. Μετά το τρίήμερο στη Γιαουντέ, κλειδώσαμε το Discovery με σκοπό να εξερευνήσουμε το όρος Καμερούν, έναν τεράστιο κώνο που υψώνεται πάνω από τα αγγλόφωνα παράλια βόρεια της Ντουάλα. Τι εμπειρία κι αυτή... Όσο σκέφτομαι το περπάτημα που ρίξαμε -συνολικά 26 (!) ώρες σε τρεις ημέρες- τόσο το βλέπω σαν προσωπικό κατόρθωμα. Βλέπετε, ούτε ορειβάτες ούτε πεζοπόροι ολκής είμαστε και οι δύο. Φάγαμε βροχή με το τουλούμι, αναρριχήκαμε βήμα προς βήμα σε πλαγιές με κλίση 35-40%, μπήκαμε στα σύννεφα και φτάσαμε στην κορυφή τη δεύτερη μέρα, όπου δυστυχώς δεν βλέπαμε τίποτα τριγύρω. Αλλά, ναι, we made it! Και να ήταν μόνο αυτό; Στη συνέχεια περπατήσαμε για ώρες μέσα από την προϊστορική λάβα για να φτάσουμε στους έξι κρατήρες της έκρηξης του '99, που ακόμη κάπνιζαν θειάφι, και γλιστρήσαμε αρκετές φορές στα μονοπάτια της ζούγκλας μέχρι να επιστρέψουμε «σκοτωμένοι» από την κόυραση πίσω στο χωριό, την τρίτη μέρα. Πολλές φορές στη διαδρομή αναρωτήθηκα: «γιατί το κάνουμε αυτό στον εαυτό μας»; Με το που φτάσαμε στη βάση, τα πάντα ξεχάστηκαν και στο μυαλό ήρθαν μόνο δύο πράγματα: μια πρωτόγνωρη νοσταλγία για το Discovery και η φωτογραφία του χιονοσκεπούς Κίλιμάντζαρο...

Χρειάστηκε ένα Σαββατοκύριακο για να ξεπενόσουν τα γόνατα μετά από το περπάτημα. Σαββατοκύριακο βουλευτικών εκλογών κι εμείς στην παραλιακή Λίμπε δεν ξεμυτίσαμε από το ξενοδοχείο, για να μην πέσουμε σε τίποτα φασαρίες. Όχι κάτι αξιοσημείωτο για τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων, απλά κάτι «ψιφές» που πάντα πέφτουν πριν την κάλπη σε τέτοιες χώρες, στα κεφάλια όσων μπαίνουν στο εκλογικό κέντρο χωρίς το ψηφοδέλτιο του κυβερνώντος κόμματος... Αυτή είναι η Αφρική...

Η επόμενη εξόρμηση ήταν αφιερωμένη στους ορφανούς χιμπατζήδες του ποταμού Σάναγκα. Ιδρώσαμε να τους βρούμε, αλλά άξιζε τον κόπο. Παίξαμε μαζί τους όλη την ημέρα σαν μικρά παιδιά και καταλάβαμε ότι δεν διαφέρουμε και τόσο στις αντιδράσεις. Απλά, αυτοί δεν μιλούν. Ευτυχώς που υπάρχουν κάτι «τρελοί» σαν τη Γαλλίδα που τους φροντίζει και οι χιμπατζήδες δεν καταλήγουν λάφυρα στα χέρια των ντόπιων, όπως το μυρό που πήγαμε να σώσουμε μαζί της την επόμενη μέρα. Δεν μάθαμε αν το πήρε, αλλά μάλλον τα κατάφερε, γιατί κι αυτά με χρήματα λύνονται εδώ. Ταξιδεύοντας στο τουριστικό θέρετρο του Κρίμπι, προτιμήσαμε να μην κάνουμε μπάνια, για να κωθούμε στο τροπικό δάσος και να συναντήσουμε Πυγμαίους. Όχι Πυγμαίους-τουριστική ατραξιόν, αλλά απλούς αγρότες που εξακολουθούν να μένουν σε βασικούς καταυλισμούς βαθιά μέσα στο δάσος και δεν τους βλέπεις αν δεν σε οδηγήσει εκεί ένας δικός τους, όπως εμάς. Οι Πυγμαίοι είναι ενδιαφέροντες άνθρωποι, ευγενείς, ήρεμοι και αρκετά ισορροπημένοι, παρά τη φτώχεια τους. Και πράγματι είναι μικροσκοπικοί και αδύνατοι σαν αθλητές μαραθωνίου!

Οι πρώτες 100 ημέρες...

Διαβάζοντας τις παραπάνω εμπειρίες, ίσως πιστέψετε ότι η ζωή μας στο ταξίδι αυτό είναι ένα διαρκές εικονογραφημένο παιχνίδι. Δεν είναι έτσι, αλλά εξελίσσεται σε μια βιοποριστική κυρίως περιπέτεια. Το Discovery είναι ουσιαστικά ένα εποχούμενο νοικοκυριό και γραφείο συνάμα, με ποικίλα οικονομικά, γραφειοκρατικά και... ψυχολογικά προβλήματα σε καθημερινή βάση. Παράδειγμα; Η διαβίωσή μας τις περισσότερες μέρες βασίζεται στον αυτοσχεδιασμό. Σπάνια ξέρουμε πού ακριβώς θα κοιμηθούμε από πριν και αυτή είναι η καθημερινή μας αγωνία. Τροφή και νερό έχουμε πάντα στο αυτοκίνητο. Θα φτάσουμε εγκαίρως σε χωριό ή πόλη; Θα είναι φιλικόι οι ντόπιοι; Θα βρούμε έναν προστατευμένο χώρο να ανοίξουμε τη σκηνή και να κοιμηθούμε με ασφάλεια; Το Ξενοδοχείο δεν παίζει στη δική μας περίπτωση, για λόγους είτε κόστους, είτε υγιεινής. Μεγάλο μας άγχος είναι οι πρωτεύουσες, που είναι και πιο ακριβές: στη Λιμπρεβίλ, 10 η ώρα το βράδυ δεν είχαμε βρει πού θα κοιμηθούμε. Για να κάνουμε οικονομία, επινοούμε διάφορες λύσεις: άλλοτε δίνουμε κάτι στο φύλακα Ξενοδοχείου για να κατασκηνώσουμε στο πάρκινγκ, άλλοτε κάνουμε κατανάλωση στο εστιατόριο, ενώ ήδη έχουμε ζητήσει καταφύγιο σε ιεραποστολές, στην αστυνομία, σε beach bar, ακόμη και σε σπίτια ντόπιων. Την τελευταία μας νύχτα στο Καμερούν, ένα πεσμένο δέντρο έκλεισε το χωματόδρομο. Και τώρα; Σε λίγο νυχτώνει, οπότε επιστρέφουμε στο τελευταίο χωριό, βρίσκουμε μια οικογένεια, τους ζητάμε να βάλουμε το αυτοκίνητο και μένουμε εκεί. Δεν είναι απλό και θέλει τον τρόπο του, γιατί στα μάτια μιας πολύτεκνης οικογένειας δύο λευκοί με πολυτελές αυτοκίνητο γενούν πολλές ελπίδες. Θέλουν να αποκομίσουν κάτι από σένα, σωστά; Οι καλοί λογαριασμοί είναι η λύση. Βρίσκεις τον αρχηγό, του προσφέρεις όσα θα έδινες σε κάμπινγκ και έτσι εξασφαλίζεις κατάλυμα σε κάθε χωριό. Το να ζεις έτσι είναι μεγάλη νίκη Ξέρετε, γιατί νιώθεις περισσότερο ταξιδευτής παρά τουρίστας. Και τέτοιες μικρές χαρές σου δίνουν δύναμη να συνεχίσεις.

Στα 4.100 μέτρα...

Το όρος Καμερούν είναι το ψηλότερο της Δυτικής Αφρικής και παραμένει ένα ενεργό φηφάσειο, που έχει δώσει 7 εκρήξεις μέσα στον 20ό αιώνα, με ισχυρότερη εκείνη του 1999. Για να ανέβεις στα 4.095 μ. της κορυφής, πηγαίνεις στην αγγλόφωνη πόλη Μπόια (Buea) και απευθύνεσαι στο γραφείο οικότουρισμού (www.mountcameroon.org), το οποίο διαθέτει αναγνωρισμένους οδηγούς βουνού και αχθοφόρους. Τα προγράμματα πεζοπορίας διαρκούν 2-5 ημέρες και περιλαμβάνουν ανάβαση στην κορυφή και περιηγήσεις στη σαβάνα και στα τροπικά δάση του βουνού. Το δικό μας τρίήμερο trekking μάς έφερε από τα 1.000 στα 4.095 μ., πέρασμα από τους έξι φηφάσειακούς κρατήρες του '99 και διάσχισή του τροπικού δάσους μέχρι πίσω στα 850 μ. Η αξία αυτή εμπειρία κοστίζει 70.000 CFA (110 ευρώ) για δύο άτομα με οδηγό βουνού και δύο αχθοφόρους.

“Παίξαμε με τους χιμπατζήδες όλη την ημέρα σαν μικρά παιδιά και καταλάβαμε ότι δεν διαφέρουμε και τόσο στις αντιδράσεις.”

